

ПРОТОКОЛ

№ 5082

гр. София, 02.11.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 10 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Съдебни Елиана Н. Захариева

заседатели: Мирослав Кр. Митрев

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
и прокурора И. Г. З.

Сложи за разглеждане докладваното от Мина Мумджиева Наказателно дело от общ характер № 20231100202678 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 14:00 часа се явиха:

ПОДСЪДИМАТА Т. В. Д., явява се лично и с **АДВ. Н.**

ПОДСЪДИМАТА И. Ж. К., нередовно призована, не се явява.

За нея се явява служебен защитник адв. Л. от САК.

Адв. Л. - Запознат съм с материалите по делото. Съгласен съм да поема защитата на подсъдимата К..

ПОДСЪДИМИЯТ И. И. Д. – явява се лично и с упълномощения си защитник - **АДВ. Л. Р.**

СЪДЪТ намира, че следва да назначи адв. Л. от САК за служебен защитник на подсъдимата И. К., доколкото са налице предпоставките при провеждане на разпоредително заседание делото да бъде разгледано в нейно отсъствие и е задължителна нейната защита.

Така мотивиран,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

НАЗНАЧАВА адв. Л. от САК за служебен защитник на И. К..

Препис от протокола да се издаде на адв. Л., за да му послужи пред Националното бюро за правна помощ.

СТРАНИТЕ - Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИТЕ/поотделно/ - Получили сме препис от ОА преди повече от 7 дни.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СНЕМА САМОЛИЧНОСТ НА ДВАМАТА ПОДСЪДИМИ:

И. И. Д. /въз основа на лична карта/ - роден на ***** г. в гр. София, ЕГН *****, неосъждан, с висше образование, женен.

Т. В. Д. /въз основа на лична карта/ - родена на ***** г. в София неосъждана, ЕГН *****, с висше образование, работи в консултантска фирма.

СЪДЪТ РАЗЯСНИ правата на подсъдимите в производството.

ПОДСЪДИМИТЕ /поотделно/ - Разбрахме правата си. Нямаме искания за отводи.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

ДАВА ХОД НА РАЗПОРЕДИТЕЛНОТО ЗАСЕДАНИЕ

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на страните да изразят мотивирано становище по въпросите, предвидени в чл. 248 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ - По въпросите, касаещи разпоредителното заседание отговорите на държавното обвинение са следните:

На първо място считам, че делото е подсъдно на съда, пред който е образувано настоящото съдебно производство, изхождайки от критериите за местна и родова подсъдност, заложиени в чл. 35 и чл. 36 от НПК.

На второ място считам, че няма основание за прекратяване или за спиране на наказателното производство, независимо че в едната си част, частта относно разследването срещу единия подсъдим, то е било водено задочно и е приключено задочно.

На трето място не считам, че в хода досъдебното производство са допуснати съществени и отстраними процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемите, респективно на подсъдимите и техните защитници. Макар и разследването по отношение на обвиняемата, респективно подсъдимата К., да се е провело в условията на чл. 269, ал. 3, т. 4, буква „а“ от НПК приключването по този ред на разследването спрямо това лице по никакъв начин не е било за сметка на ограничаване на нейните права да участва и присъства в досъдебната фаза на наказателното производство и все в тази посока ще отбележа, че укрИ.ето на подсъдимата К. от органите на досъдебното производство е станало след като тя е получило

лично призовка по реда на чл. 219, ал. 5 от НПК за явяване в качеството ѝ на обвиняема по делото с оглед провеждане на процесуално следствени действия по чл. 219, ал. 1, т. 4 и чл. 221 от НК, тоест на нея ѝ е било известно, че срещу нея се води разследване по обвинение за евентуално извършено престъпление по чл. 203 от НК.

Накрая не считам, че в обвинителния акт има допусната очевидна фактическа грешка, която да налага поправката му по реда на чл. 248а от НПК. Ако съдът установи такава, то държавното обвинение ще я поправи в рамките на установения от закона седемдневен срок.

По четвъртия въпрос не считам, че са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила, а именно глава 27 и глава 28 от НПК – съкратено съдебно следствие и одобряване на споразумение, доколкото това априори е невъзможно с оглед на факта, че наказателното производство се провежда задочно по отношение на основната подсъдима по делото И. К. и ще трябва и нейното съгласие, а такова очевидно няма да може да има, релевирано в настоящия момент.

По 5 въпрос - разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или тълковник и извършване на съдебно следствени действия по делегация, считам, че не са налице предпоставките на чл. 263, ал. 1 и ал. 3 от НПК за разглеждане на делото при закрити врати. На втори подпункт макар и делото да е с относителна фактическа и правна сложност считам, че не се налага привличане на резервен съдия или резервен съдебен заседател по реда на чл. 260 от НПК. Не считам, че се налага и назначаване на вещо лице, преводач или тълковник, както и не се налага засега и провеждане на съдебно следствени действия по делегация.

По отношение на двамата от подсъдимите, които присъстват днес в залата, Д. и Д. няма взета мярка за неотклонение в досъдебното производство. Взетата първоначално по отношение на Д. е била отменена поради изтичане на процесуалните срокове по чл. 234, ал. 8 от НПК. Не считам, че на този етап спрямо двамата подсъдими се налага вземането на такава мярка доколкото процесуалното им поведение до тук като обвиняеми и подсъдими е разумна и е в рамките на правомерното реализиране на техните права и законни интереси.

Колкото до подсъдимата К., по отношение на която досъдебната фаза както вече казах неведнъж е приключила задочно и по отношение на нея в същата тази фаза има издадена от прокурор в СГП ЕЗА считам, че спрямо нея следва да бъде взета задочна мярка за неотклонение „Задържане под стража“, а издадената от прокурора заповед за арест да бъде потвърдена от ръководно решаващия орган във Ваше лице с оглед даване на възможност на съответните полицейски органи, включително и по линия на международното сътрудничество, да положат усилия по издирване и установяване местонахождението на това лице и евентуално до довеждането ѝ за

непосредствено участие в това наказателно производство.

От друга страна, предвид изминалия немалък период от време от 6 години, през който подсъдимата К. е била обект на национално и международно издирване без реален резултат, считам, че съдебното следствие би могло да започне задочно спрямо тази подсъдима, доколкото според мен нейното неявяване и неучастие не би попречило на съда да разкрие обективната истина по казуса и в нейно отсъствие. На този етап държавното обвинение няма искане за събиране на нови доказателства и с оглед на всичко гореизложено и след изслушване на колегите защитници предлагам да насрочите дата за започване на съдебното следствие.

АДВ. Л. - Становището ми по въпросите, които следва да бъдат обсъдени по чл. 248, ал. 1 от НПК е следното:

Съгласно повдигнатото обвинение делото е подсъдно на настоящия съдебен състав. По отношение на т. 2 дали има основание за прекратяване или спиране на наказателното производство, аз считам, че този въпрос е изключително дискуссионен, поради задочната процедура, която се води по отношение на моята подзащитна. От 2017 г. тя е обявена за издирване и доколкото не е установен никакъв контакт с нея ми е трудно да обсъждам дали е налице основание за прекратяване на наказателното производство поради настъпила смърт на лицето в рамките на тези шест години, дано това да не е така, или лицето не е изпаднало в продължително разстройство на здравето, което изключва наказателното производство. В тази връзка моля да обсъдите въпроса дали не е налице основание за спиране на наказателното производство, с оглед на това, че издирвателните мероприятия са извършвани в рамките на Европейски съюз, ЕЗА и в рамките на Шенгенското пространство по линия на ШИС, като липсва информация дали е издирвана информация за намиране на лицето в дестинации, които са доста популярни, с които България няма правно сътрудничество, като ЮАР или ОАЕ и считам, че по линия на една съдебна поръчка би могло да се направи опит да се установи дали лицето се намира на територията на тези две държави, защото, ако се окаже че са налице някои от хипотезите за прекратяване на наказателното производство поради смърт или продължително разстройство на здравето, а е възможно да е налице и краткотрайно такова, което пък да е основание за спиране, то тогава ние ще водим абсолютно безпредметен процес, който може би ще продължи доста дълго.

По отношение на т. 3 от чл. 248, ал. 1 от НПК считам, че на досъдебното производство са допуснати съществени отстраними процесуални нарушения, които следва да доведат до това то да бъде прекратено и делото да бъде върнато на прокурора, доколкото тези процесуални нарушения са инкорпорирани в обвинителния акт, който е внесен пред Вас. За всичките 29 деяния, които са включени в обвинението на моята подзащитна, са налице неясни формулировки, цитира се определен период, като е дадена алтернативно дата или дати, на които са извършвани деянията. Това съвсем

сериозно затруднява защитата, защото прокуратурата трябва да е малко по-конкретна дали на определена дата или на няколко от тях в периода на извършване на деянието са извършвани тези престъпления, защото в тези 29 деяния, включени в състава на продължаваното престъпление, не става ясно дали не са включени подпериоди на продължавана престъпна дейност, доколкото формулировката е „дата/дати“. Това е от една страна. От друга страна за всичките деяния са посочени периоди на извършване, които се застъпват - едното деяние е извършено до периода на проверката и другото е започнало на същата дата, на която е извършена проверката и е констатирано съответното длъжностно присвояване, което автоматически отново затруднява защитата, защото е абсолютно несериозно някой да приема, че четири години и половина, периодът, в който се твърди че са извършвани инкриминираните деяния, моята подзащитна не е ползвала платен годишен отпуск, не е ползвала болнични, не е ползвала неплатен такъв и всичките отсъствия, които са свързани с трудовото законодателство на Р. България

Друг съществен проблем, който води до неяснота на обвинението е, че в пунктове 19, 20, 21, 22, 25 и 26 от обстоятелствената част на Обвинителния акт прокуратурата твърди, че са извършени проверки в различни конфигурация, но във всичките изброени пунктове участва лицето С. В.. Прави впечатление обаче, че още в пункт 19 за всички проверяващи са изброени длъжностните им качества към момента на извършване на проверката. В пункт 19 обаче в скоби е отразено „Б.М Трябва да се посочи длъжностното качество на В.“, дали това е бележка моя, бележка на младшия или т.н., но в крайна сметка това длъжностно качество не е установено и не е посочено в обвинителния акт. В случая не се касае за техническа грешка, а се касае за една неяснота, свързана с фактическата обстановка, която е свързана с предмета на доказване, съответно с предмета на неговото оспорване. Още по фрапиращо е, че лицето С. В. в пункт 26 сама като комисия е извършила проверка за периода 30.03.2012 г. – 30.08.2012 г., за когато се твърди, че е присвоена сумата от 220 хил. лв.

Накрая, но не на последно място, от обвинителния акт не става ясно как прокуратурата е формирала размера на общата вреда. За левовите е ясно, че там е използван закона за българския лев. По отношение на еврото очевидно прокуратурата се е придържала към Закона за валутния борд и фиксинга на българския лев към еврото, а именно 1.95583 по БНБ. Това обаче категорично не може да бъде твърдяно като щета за банката, защото това е фиксингът на БНБ, а както е добре известно търговските банки се занимават и с купуване и продаване на валута, тоест вредата евентуално би могла да бъде в размера на стойността, която е заплатена от левовата равностойност на банката за съответната валута, не и по фиксинга на БНБ, който винаги е по-нисък. Отделно от това в пункт 29 се сочи сумата от 160 000 долара, които според прокуратурата са предмет на длъжностно присвояване в периода 30.12.2012 г. – 31.07.2013 г., тоест за един период от 7 месеца, като е дадена брутна стойност на тези долари и не е ясно как е формирана. Това също налага

прокуратурата да конкретизира кога смята, че тези пари са присвоени, за да може да се прецени тяхната точна стойност.

Още една неяснота, която очевидно лексикалният подбор в обстоятелствената част на обвинителния акт е наложила, е начинът, по който е третирано бездействието на проверяващите в една определена насока, тъй като по пункт 2, 3, 5, 7, 9, 11, 14, 16, 17, 18, 21, 25 и 27 проверяващите не са поискали пред тях да се разпечата съответната справка, което прокуратурата е приела, че не влиза в противоречие със служебните им изисквания, действали по това време. В пункт 20 приема, че бездействието не било укоримо в служебен план, може би в някакъв друг план е укоримо, но по отношение на пунктове 6, 8, 13 и 26 прокуратурата твърди, че бездействието на проверяващите не било укоримо от формална страна. Счита ли прокуратурата, че от неформална страна поведението е укоримо и че са налице някакви устни разпореждания как да бъдат извършвани проверките и една допълнителна фактологическа неточност, която, освен за моята подзащитна, влиза в корелация и с обвиненията на другите двама подсъдими, е, че в пунктове 4, 15 и 23, които третират годишните проверки без последната, се твърди, че извършвайки проверката в последния работен ден, те не са изпълнили свои задължения съгласно Наредбата, тоест да проверят системата. Такова задължение съгласно цитираните от прокуратурата правила няма, те имат задължение да извършат такава проверка в първия работен ден на следващата година.

Смятам, че всичките тези неясноти са абсолютно достатъчни производството пред Вас да бъде прекратено и делото трябва да бъде върнато на прокуратурата за коригиране на тези пороци, които да дадат възможност да бъде организирана защитата. Това е включително и към т. 2 възраженията, които направих.

По отношение на това дали са налице основанията за разглеждане на делото по особените правила, на този етап не намирам да са налице такива основания. Разглеждането на делото при закрити врати и привличането на резервен съдия, съдебен заседател, назначаването на вещо лице, преводач или преводач на български жестов език и извършването на съдебно следствени действия по делегация също не е необходимо. По отношение на моята подзащитна в предходно гледане на делото преди прекратяване или връщане на производството е определена задочна мярка за неотклонение „задържане под стража“. Аз на настоящия момент не бих могъл да коментирам дали е законосъобразна или незаконосъобразна тази мярка. Това е свързано с възраженията ми по т. 2 от чл. 248 от НПК.

Към настоящия етап нямам искане за събиране на нови доказателства. Ако не споделите доводите, които изложих, за прекратяване на съдебното производство или евентуално за спиране на наказателното производство моля да насрочите делото и да определите какви действия ще се извършват в съдебно заседание.

АДВ. Н. - По въпросите, които се обсъждат в чл. 248, ал. 1 от НПК, моето становище е, че делото е подсъдно на СГС. Според мен, тъй като не засяга моя подзащитен, донякъде съм съгласен с доводите на колегата, но по отношение на нашата страна считам, че няма основания за прекратяване или спиране на наказателното производство.

По отношение на т. 3 дали са допуснати в досъдебното производство отстраними съществени нарушения на процесуалните правила аз считам, че са допуснати такива. Те са съществени и отстраними, дори бих казал груби такива.

На първо място, спрямо моята подзащитна е повдигнато обвинение за продължавано престъпление по чл. 26 НК. От общата част на НК се знае, че продължаваното престъпление е престъпление, което се състои няколко, две или повече деяния, извършени през непродължителен период от време, а когато зачитаме диспозитива на повдигнатото обвинение спрямо Д. и Д. се установява, че едното престъпление започва на 30-ти декември и завършва отново на 30-ти декември, тоест няма период, в който не се извършва престъпление. Така човек може да си помисли, че е повдигнато обвинение за продължено престъпление а не за продължавано престъпление, защото тези три периода са изкуствено създадени, без между тях да има периоди, в които те не са извършили престъпление. Тогава аз не виждам защо не се повдига едно обвинение за три годишен период, в което те са бездействали. Така излиза според обвинението. Нещо повече, има съществени противоречия между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт. В обстоятелствената част е много добре описано на кои дати са извършвани тези ревизии според прокуратурата. Това е примерно стр. 10, в което прокуратурата твърди, че годишната инвентаризационна проверка на касовата наличност в оперативната каса се осъществила на 30.12.2011 г., тоест извършено е нещо за един конкретен ден. Тези ревизии се извършват въз основа на заповед и може да се каже, че това е орган, формиран *ад хок*, а не постоянно действащ орган от вътрешнобанкова регулация, който трябва да действа непрекъснато. След извършване на ревизията всеки един от нейните членове си изпълнява своите задължения в банката съгласно длъжностната му характеристика и няма никакви законови изисквания за някакво действие в период за цяла година. Оттук следва да направим и другия извод - в диспозитива на обвинителния акт спрямо Д., а той е абсолютно същия и спрямо другият подсъдим, се говори за тяхно бездействие, тоест, тъй като чл. 219 НК е престъпление, което може да се извърши както с действие, така и с бездействие, тук прокуратурата уточнява, че тяхното бездействие е довело до щетата, тоест изпълнителното деяние се извършва чрез бездействие. Това обаче е отново в противоречие с обстоятелствената част на обвинителния акт, където на стр. 58 горе се казва следното: „изхождайки от механизма на проявената от обвиняемите Д. и Д. небрежна (немарливост) при изпълнение на задълженията им като членове на комисията“. Немарливост не може да се извърши чрез бездействие, не може човек да бездейства немарливо. Той може

да действа така, тоест съгласно задълженията той извършва нещо, но не го извършва така, както би трябвало да бъде. Така че, отново имаме категорични противоречия между обстоятелствената част и диспозитива, тъй като прокуратурата въобще не е изяснила каква е формата на изпълнителното деяние. В самия диспозитив ясно си пише, че те точно нищо не са извършили, но са извършили някаква ревизия, а защо са бездействали една година никой не може да каже, тъй като това не е орган, който съществува непрекъснато. Той е орган, създаден в един единствен ден и всички знаят кога, на кои дати е извършена тази годишна ревизия.

На следващо място на стр. 57 в средата какво пише прокуратурата: „от субективна страна обвиняемите Д. и Д. поотделно са съзнавали“. Само това изречение води до невъзможност да се разбере ние престъпление по непредпазливост ли сме извършили или умишлено такова. „Обвиняемите Д. и Д. поотделно са съзнавали“. Наличието на съзнание, че не извършваш нещо, което трябва да извършиш, вече води до други изводи – какво е престъплението, умишлено или непредпазливо.

Няма посочено в тези три едногодишни периода, в които не е ясно какво е трябвало да направят подсъдимите, нито е посочено въз основа на кой нормативен акт, дали ще е закон, наредба или инструкция на банката, те е следвало да действат, една година те бездействат, така е според обвинението. Макар че те са извършили не една ревизия в един конкретен ден и датите са много добре ясни на прокуратурата кога е извършено това.

Моля да се обърне внимание и на следното: отново на стр. 58 с по-малкия шрифт прокуратурата казва следното „за процесуална пълнота тук е мястото да се отбележи, че двама от разпитаните, Н.Т. и Н.В., според прокуратурата те също трябва да носят наказателна отговорност, но поради това, че не им е повдигнато обвинение, е настъпила давността и затова те са изключени от ОА. Само че в същия този пасаж се твърди, че въз основа на техните действия сумата е нараснала със 100 хил. лв. В този случай ако се направи аритметичното действие изваждане от общата сума, присвоена от К., и сумите, за които се твърди, че е нанесли щета Д. цялата сума и съответно Д. цялата сума, разликата е 100 000 лева. Тогава се задава резонният въпрос тези 4452 лева, за които би следвало да носят отговорност, ама няма да носят свидетелите Т. и В., защото е погасена по давност, защо не са извадени от стотите хиляди лева до разликата, тоест ние да отговаряме за по-малък размер с точно тази сума. Не е ясно дали се прибавят или се изваждат.

Поддържам също и другите неща, казани от колегата, особено за щетата в евро, защото наистина банката е закупила валута в евро и нейната щета е тази сума, а не сумата по фиксинга на БНБ, защото другото е пропуснатата полза. Никъде в наказателното право пропуснатата полза не може да бъде включена в обвинението, защото банката не ги е продала и не е реализирала печалба от разликите в курса. По отношение на доларовите изражения отново се съгласявам с колегата Л., че фиксинга на БНБ за долар - лев всеки ден се

изменя. Да, вярно е, че със стотинки или по-малко от стотинка, но тъй като сумата е много голяма, това ще даде отражение на цялостната сума, а това е важно за реализиране на правото на защита. Затова считам, че заради тези неточности, неясноти и противоречия би следвало делото да прекрати и да се върне на прокуратурата за отстраняване на тези нарушения, които пряко засягат правото на защита, защото нито за защитата, нито за подсъдимите е ясно в какво точно ги обвиняват, за кой период, за кои дати.

По отношение на другите точки по чл. 248 от НПК за процесуална икономия се солидаризирам с казаното от прокурора и колегата Л..

АДВ. Р. - По разпоредбите на чл. 248, ал. 1 от НПК изразявам следното отношение:

По т. 1 - да, делото е подсъдно на настоящия съд. По т. 2 няма основание за прекратяване на делото или спиране на наказателното производство по отношение на подсъдимия Д..

По отношение на допуснати отстраними съществени нарушения на процесуални правила се съгласявам с колегите напълно. Действително са допуснати посочените от тях съществени нарушения на процесуални правила и в този смисъл съдебното производство следва да бъде прекратено и делото да бъде върнато на прокуратурата за отстраняването им. По другите точки също изразявам становището, което колегите и прокурора казаха.

ПОДСЪДИМАТА Д. - Поддържам искането на моя защитник, нямам какво да добавя.

ПОДСЪДИМИЯТ Д. - Съгласен съм изложеното становище на моя защитник, не желая да добавям нищо.

СЪДЪТ СЕ ОТТЕГЛЯ НА СЪВЕЩАНИЕ

СЪДЪТ след съвещание, след като обсъди становищата на страните, съдържанието на ОА и приложените към него материали, намира за установено следното:

Производството е подсъдно на настоящия съд, ангажирана е както местната, така и родовата подсъдност на СГС с оглед правната квалификация на деяния, възприети в ОА и твърденията за мястото на извършването им.

По въпроса дали са налице основания за спиране на наказателното производство с аргументите, изложени от защитника на подсъдимата К., съдът намира следното:

За да обсъди и да реши въпросите по чл. 248, ал. 1, т. 2 от НПК съдът преди това следва е решил с един стабилен съдебен акт въпросите по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК. Това е така, тъй като в случай, че са налице отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, принципът по чл. 22 от НПК делата да бъдат разгледани в разумен срок, изисква тези процесуални нарушения да бъдат отстранени преди съда да спира наказателното производство и да провежда продължителни процедури по издирването на подсъдимата К., включително и чрез съдебни поръчки до ЮАР или ОАЕ.

Иначе принципно обоснована е позицията на защитата на подсъдимата К., че този въпрос поначало би следвало да бъде изяснен, преди съдът да реши дали делото да бъде разгледано в отсъствието на подсъдимата К..

На следващо място, по основния спорен въпрос дали са налице допуснати в ДП съществени нарушения на процесуалните правила, то съдът намира, че искането на защитата за прекратяването на съдебното производство е основателна и настоящият съдебен състав също счита, че такива са допуснати.

С внесения ОА се инкриминира участието на подсъдимия Д. и Д. в годишни инвентаризации. На следващо място, инкриминират се присвоитени деяния от И. Ж. К. за периода от 29.10.2008 г. до 31.07.2013 г.

Основателно е възражението на защитата на подсъдимата К., че при формулиране на обвинението срещу нея се застъпват началото и краят на периодите на отделните деяния, включително в продължаваната престъпна дейност. Така, доколкото прокуратурата приема, че съответното деяние би могло да бъде извършено на неустановени дати или в рамките на една дата, но в рамките на съответния период, ако се допуска, че тази дата може да бъде в края на периода, тоест 29.06.2009 г., за първото деяние, не става ясно дали се твърди, че на тази дата подсъдимата К. е присвоила чужди пари 750 лв. или на същата дата, бидейки начало на следващия инкриминиран период, е присвоила сумата от 3464 лв. Не е необходимо да бъдат изброявани останалите деяния, но застъпването на периодите, с които се очертават границите на отделните изпълнителни деяния на продължаваното престъпление, действително ограничава правото на защита на подсъдимата К., както ограничава и възможността на нейния защитник да организира защитата ѝ. Касае се за отстранимо съществено процесуално нарушение, чрез провеждане на повторна процедура, свързана с привличането на К. в процесуалното качество на обвиняем, ако обвинението срещу нея се поддържа.

На следващо място, основателно е възражението на защитата на подсъдимата К., както и на подсъдимата Д., че не са изнесени конкретни факти в ОА за начина, по който е извършено изчислението на стойността на валутата в щат.долари и евро. Наличието на твърдения в конкретния случай е необходимо, доколкото за валутата в щат.долари се касае за плаващ курс, а са инкриминирани периоди с продължителност от календарни години, а необходимостта да бъдат наведени конкретни твърдения и относно левовата равностойност на инкриминираните суми в евро се обуславя от факта, че се касае за чужди пари на УниКредит Булбанк АД, а не на БНБ, поради което в конкретния случай органите на ДП би следвало да изложат фактически твърдения за това на каква стойност се изчислява сумата в евро, съобразно курсовете, възприети от ощетеното юридическо лице.

Относно възраженията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които ограничават правата на подсъдимите И. Д. и Т.

Д., съдът намира за установено следното:

С ОА е инкриминиран като обществено опасен резултат причиняването на значителни щети, като се твърди бездействие изразяващо се в неизвършването на съпоставка между фактическа наличност на парични средства с информацията от справките „баланс на каси за деня“ и справки за „касови наличности“ в продължение на три последователни годишни инвентаризации. В съответствие с това твърдение, диспозитивът на ОА срещу подсъдимите Д. и Д., са инкриминирани три изпълнителни деяния на престъпление по чл. 219, ал. 4 от НК, за които се твърди, че са били извършени съответно в календарната 2011 г., в календарната 2012 г., както и в периода от 31.12.2012 г. до 31.07.2013 г. В обстоятелствената част на ОА се твърди, че в периода на осъществяването от подсъдимата К. присвояване на пари оборотите и оперативната каса водена от нея, били обект на проверка от членове на четири комисии за годишни инвентаризации, като в този смисъл са наведени твърдения на стр. 5 от обстоятелствената част на ОА, където се споменава и за четвърта инвентаризация, извършена спрямо подсъдимата К. на 31.12.2009 г., както и фактът, че е била извършена от свидетелите В. и Т..

На според изложеното на стр. 11 – стр.22 от ОА в резултат на неизпълнението на задължението от страна на тези двама свидетели да изискат справка за касова наличност, да извършат проверка и да установят, че касата на подсъдимата К. към 30.12.2009 г. е с дефицит от 4452 лв., за следваща календарна година се натрупал общ дефицит от 100000 лв.

Така съпоставката на обстоятелствената част на ОА и неговия диспозитив показва, че прокуратурата по начало е имала предвид четири годишни инвентаризации, като твърди че към три от тях са съпричастни подсъдимият И. Д. и подсъдимата Д., а към първата от тях са съпричастни свидетелите Т. и В.. Твърди се, че тези двама свидетели подобно на подсъдимите Д. и Д., в нарушение на правилата, въведени от самата банка, в качеството си на проверяващи, са пропуснали да установят дефицит от 4452 лв., като прокуратурата е преценила в рамките на конституционните си правомощия, както и с аргументи изложени на стр. 59 от ОА, че се касае за дефицит по отношение, на който не може да бъде търсена наказателна отговорност поради изтекла давност. Това обстоятелство обаче е от изключително съществено значение за оценката на обвинителната теза и нейната яснота по отношение на подсъдимите Д. и Д.. Ако се твърди, че сумата от 4452 лв. се включва в общия размер на инкриминираната сума от 100000 лв., за което на подсъдимите Д. и Д. е повдигнато и предявено съответното обвинение, то не става ясно защо по отношение на Т. и В. се приложими правилата за давността, а по отношение на двамата подсъдими не са приложими същите правила.

От друга страна са налице и противоречия във фактическите твърдения в ОА дали изобщо тази сума се инкорпорира в инкриминирания първи пункт от обвинението на подсъдимите Д. и Д. сума от 100000 лв., доколкото на стр.

59 от ОА се твърди, че след като бил констатиран посоченият дефицит, същият се е увеличил с **нови** 100000 лв. Така формулирана обвинителната теза в обстоятелствената част на ОА, навежда и за възможност да се касае за нови 100000 лв., в които не се включва сумата от 4452 лв. Ако това е така, обаче от друга страна е видно, че не би излязла аритметиката в изчисленията на тази стойност по обвинението на И. Ж. К., срещу която са повдигнати обвинения за присвоителни деяния, за които се твърди, че са извършени преди 30.12.2009 г., това са първите четири присвоителни деяния, описани подробно на стр. 60 от ОА.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че обвинението е неясно относно механизма на натрупване на инкриминирания дефицит в оперативната каса на подсъдимата К. в частта от пункт 1 до пункт 15 в обвинението на подсъдимата К.. Това обстоятелство рефлектира и върху обвинението на останалите двама подсъдими, тъй като на тази основа не става ясно какво е било естеството на дължимата грижа по смисъла на чл. 219, ал. 1 от НК, при провеждането на съответните годишни инвентаризации и какви всъщност са били дължимите действия на подсъдимите Д. и Д..

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че обвинението на подсъдимите И. Д. и Т. Д. не съдържа конкретика относно всички съставомерни признаци, включени в състава на престъплението, за което е била ангажирана тяхната наказателна отговорност. На подсъдимите И. Д. и Т. Д., с постановление от 15.03.2023г. и 29.04.2022г., приложени съответно в том 12 и том 15 от досъдебното производство, е повдигнато последното прецизирано обвинение за самостоятелно извършено от тях престъпление по чл.219, ал. 4, вр. ал. 1, вр. чл.26, ал. 1 от НК, във връзка с тяхното участие в годишните инвентаризации на касова наличност в оперативна каса, поверена за пазене на касиер И. Ж. К.. Това обстоятелство поставя въпроса свързан с изясняване на фактите, които определят инкриминирания период и във връзка, с които защитата, очевидно изпитва затруднение да разбере дали се касае за бездействие, което е продължило в рамките на една календарна година, или за конкретни действия при немарливо изпълнение на служебни задължения извършени в един ограничен период от време.

Ако органите на досъдебното производство поддържат твърдението, че изпълнителното деяние на престъплението по чл. 219, ал. 4 от НК се изразява в участието на подсъдимите И. Д. и Т. Д. в провеждането на годишни инвентаризации и тогава именно не са положили дължимата грижа по смисъла на чл. 219, ал. 1 НК, то следва да се конкретизира като съответстващ на това твърдение период, в който се твърди, че са извършени въпросните годишни инвентаризации или периода, в който подсъдимият И. Д. и подсъдимата Т. Д. са обективирали участието си в тях и са взели решение за крайния резултат от тях.

Действително, съгласно трайно установената съдебна практика, (така например е Решение № 31 от 1980 г. по НОХД № 24/1980г. на ОСНК, ВС,

престъплението по чл. 219 от НК завършва с настъпването на престъпния резултат, т.е. с настъпването на съставомерната значителна щета. Вероятно органите на досъдебното производство именно за това са инкриминирали един годишен период в рамките, на който да обхванат крайният момент на настъпването на значителната щета. Това обстоятелство обаче, не освобождава органите на досъдебното производство да очертаят ясно и моментът на извършване на изпълнителното деяние на престъплението, както и неговия характер, а именно дали е налице действие или за бездействие, доколкото се касае за сложен фактически състав на престъпление, при който изпълнителното деяние на престъплението по чл.219 от НК не е задължително да се извърши едновременно с настъпването на съставомерната щета, аналогично на други случаи на престъпление в НК, при които например законодателят е предвидил т. нар. „смесена вина“ и при които също е допустимо момента на извършване на изпълнително деяние да не съвпада с момента на настъпването на съставомерния обществено опасен резултат. Това обстоятелство е изисквало органите на досъдебното производство да конкретизират както момента на извършване на изпълнителното деяние, вкл. дали се касае за бездействие или немарливо изпълнение на определени действия, така и периода, в който е била генерирана съставомерната значителна щета, като последица от това деяние. В настоящия случай, органите на досъдебното производство са се ограничили единствено да посочат периодите, в който е била формирана значителната щета, но без да посочат момента на изпълнителното деяние и от това обстоятелство произтича и затруднението на защитата да прецени дали бездействието е продължило през цялата календарна година, както се твърди в диспозитива на обвинителния акт или в един ограничен период от време, както се твърди в неговата обстоятелствена част.

Отделно то това, в обстоятелствената част на обвинителния акт е конкретика единствено за момента на извършване на първите две инвентаризации, по отношение на третата инкриминирана инвентаризация липсва ясно изложение на факта кога е била извършена. За първата от тях се посочва конкретна дата 30.12.2010г. на стр. 22 от ОА. За втората от тях също се посочва дата 30.12.2011г., в този смисъл стр. 31 от ОА. За третата инкриминирана годишна инвентаризация обаче, се посочва относително определен период. Твърди се, че подсъдимите Д. и Д. са извършили инвентаризация, която е следвало да бъде проведена от 30.12.2012г. до първия работен ден на 2013г. В този смисъл са твърденията на стр. 38 от ОА.

Съдът намира, че е не допустимо инкриминираният период да бъде относително определен и съдът едва в своя краен съдебен акт да прецени кой е всъщност първия работен ден на 2013г. Отделно от това, тези три периода, както съдът посочи по-горе, не са пренесени нито в постановлението за привличане на обвиняем на двамата обвиняеми Д. и Д., нито в диспозитива на ОА, поради което изцяло остават неясни какви са рамките на инкриминирания период и за какво изпълнително деяние на престъплението

по чл. 219, ал. 1 от НК става дума, за бездействие, което продължава в рамките на една календарна година или за конкретни действия, но извършени немарливо от двамата подсъдими в един ограничен период от време.

С оглед изложеното съдът приема, че е налице непълнота в изложението на обвинителната теза, което според настоящия съдебен състав ограничава същество правото на защита на подсъдимите Д. и Д.. Касае се за отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото органите на досъдебното производство разполагат с възможност да повдигнат нови прецизни обвинения срещу тези двама подсъдими, като конкретизират периода на конкретните действия, които според прокуратурата са извършили немарливо, както и периода, в който е настъпила значителна щета по смисъла на чл. 219, ал. 1 от НК.

Основателно е възражението на защитата на подсъдимата Д., че поначало е неясна обвинителната теза и относно субективния състав на престъплението, доколкото на стр. 57 от ОА и за двамата подсъдими - Д. и Д. се съобщава, че са съзнавали значението на извършените от тях действия, като членове на три комисии за годишни инвентаризации. Това твърдение на практика навежда за пряк умисъл, което е от друга страна противоречи на обвинителната теза в диспозитива на ОА, за непредпазлива форма на вината.

На следващо място, съдът самостоятелно констатира и друго съществено отстранимо процесуално нарушение, извън посочените от защитата на подсъдимите Д., Д. и К..

Съгласно текста на постановлението за привличане на подсъдимата Д., приложено в том 15 от досъдебното производство, се твърди, че резултат на първото инкриминирано деяние, съответстващо на първи пункт от обвинението, е настъпила щета, която възлиза на 10 000 лева. В този смисъл е твърдението в постановлението на стр. 3 от постановлението. Според диспозитива на ОА обаче, значителната щета в по първи пункт от обвинението на подсъдимата Д. възлиза на 240 000 лева. В този смисъл са твърденията на стр. 72 от ОА. Противоречието между постановлението за привличане на обвиняем и съдържанието на ОА е съществено и също е отстранимо, чрез провеждането на повторна прецизна процедура по чл. 219 от НПК, спрямо подсъдимата Д., за да ѝ бъде гарантирано правото да организира своята защита срещу ясно определени факти, еднопосочно изложени, както в постановлението за привличане на обвиняем, така и в ОА.

По делото са допуснати и неотстраними нарушения, които не следва да бъдат коментирани в детайли, доколкото постановлението за частично прекратяване срещу обвиняемата Дойчева не е било администрирано до защитник на подсъдимата К., който е бил самостоятелна страна в процеса. Съдът намира обаче, че това нарушение в конкретния случай не е отстранимо, тъй като по жалба срещу това постановление за частично прекратяване на наказателното производство съдът вече се е произнесъл със съдебен акт в процедура по чл. 243, ал. 5 НПК, който е бил потвърден от въззивния съд.

В останалата част обаче, изброените нарушения съществено ограничават процесуалните права на подсъдимите и чрез законосъобразното повторение на съответните процесуално-следствени действия те могат да бъдат отстранени. В този смисъл са налице основания съдът да се произнесе с определение по чл. 249, ал. 2, изречение 1 от НПК. Независимо, че е налице самостоятелно основание за прекратяване на съдебното производство, доколкото определението по чл.249, ал. 2 от НПК подлежи на инстанционен контрол, както и с оглед принципа за процесуална икономия, съдът следва да се произнесе и по въпросите по чл.248а от НПК, още повече, че определението, с което се констатира очевидна фактическа грешка също подлежи на контрол, по реда обективизиран в гл. 22 от НПК.

Ето защо съдът ще се занимае и с наличието на констатирани от настоящия съдебен състав очевидни фактически грешки.

По обвинението на подсъдимата И. К., в обстоятелствената част на ОА е посочено, че считано от 29.10.2012г. обвиняемата К. е имала достъп, както до модула „VAULT690“, така и до електронното приложение flex branch на банката, чрез създаден профил с парола. Твърди се, че **след тази дата** и до 31.07.2013г. е започнало изпълнение на престъплението, за което е предадена на съд. В този смисъл са твърденията на стр. 55 от ОА. В диспозитива на ОА се твърди, че инкриминираният период е не след 29.10.2008г., т.е. от 30.10.2008г., а от 29.10.2008г., включително. Изложеното противоречие, според настоящия съдебен състав, представлява очевидна фактическа грешка, доколкото според съдържанието на ОА е видно, че се визира период считано от 29.10.2008г., а не период след тази дата, както се твърди в обстоятелствената част. Това е първата очевидна фактическа грешка, констатирана от съда.

Втора фактическа грешка се констатира на стр. 20 от ОА, при описанието на пункт 13, доколкото при очертаването на инкриминирания период са пропуснати думите „дата“ и „дати“, ако прокуратурата има предвид именно **неустановена дата и неустановени дати**, следва изрично да го посочи, както е сторено в диспозитива на ОА на стр. 62 от същия. Отстраняването на така допусната очевидна фактическа грешка също е възможна, чрез изготвянето на нов ОА.

На следващо място, основателно е възражението на защитата, че на стр. 27 от обстоятелствената част на ОА, при описанието на внезапната проверка от 01.09.2011 г., прокурорът е посочил в скоби, „трябва да се посочи длъжностното качество на В.“. Не е ясно точно какво е имал предвид прокурорът, ако е считал, че следва да се посочи това длъжностно качество, очевидно задължението не е на съда, а се касае за технически пропуск, който също подлежи на отстраняване, по реда предвиден в чл. 248а, ал.1 и ал. от НПК.

На следващо място, четвърта очевидна фактическа грешка, е допусната на стр.27 от ОА. В тази част от обвинителния акт е посочено, че

подсъдимата К., за да прикрие присвояването на обща сумата от 240 000 лева, посочена цифром, осъществено назад във времето – 29.10.2008г. до 01.09.2011г., генерирала счетоводен запис в модул VAULT. След цифровото означение на сумата от 240 000 лева е записано словом – „сто и десет хиляди лева“, което очевидно не съответства на цифровото изражение на стойността от 240 000 лева и се касае за фактическа грешка при изготвянето на ОА в тази част. Съдът намира, че е налице интерес на прокуратурата да бъдат констатирани своевременно така допуснатите очевидни фактически грешки и при наличието на спор за наличието или липсата на такива, същият да бъде разрешен заедно със спора относно въпросите по чл.248, ал. 1, т. 3 от НПК в случай на иницииран институционален контрол.

Предвидените в чл.249, ал. 3 от НПК срокове за жалба и/или протест срещу определението, с което съдът се произнася по чл.248, ал. 1, т. 3 от НПК и определението, с което съдът констатира наличието на очевидни фактически грешки, са с една и съща продължителност. За това при наличието на спор относно въпросите дали е или не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и при евентуална отмяна на съдебния акт, с който ще се произнесе настоящият съдебен състав по тези въпроси, прокуратурата има интерес производството да продължи по ОА, в който са отстранени своевременно и очевидните фактически грешки.

С оглед всичко изложено по-горе, съдът намира, че е напълно безпредметно, на този етап, да се произнася по останалите въпроси, визирани в разпоредбата на чл. 248 от НПК.

Така мотивиран,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ

На осн. чл. 248а, ал. 1 от НПК **КОНСТАТИРА** наличието на очевидна техническа грешка при изготвянето на ОА, съгласно мотивите на определението по-горе, като определя 7-дневен срок за отстраняването им.

На осн. чл.249, ал. 2 от НПК

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по НОХД № 2678/2023г. на СГС, НО, 10 състав с мотивите изложени по-горе за допуснати съществени отстраними процесуални нарушения.

ВРЪЩА делото на прокурора за отстраняване на констатираните от съда, отстраними съществени процесуални нарушения.

Определението по чл.248а, ал. 1 от НПК, както и определението по чл.249, ал. 2 от НПК подлежи на обжалване и протест, в 7-дневен срок от днес, пред САС, по реда предвид в Глава 22 от НПК.

След изтичането на указания срок, както и при наличието на жалба и/или протест срещу определенията по чл. 248а, ал. 1 и чл. 249, ал. 2 от НПК, същите да се администрат, ведно с делото в САС, по компетентност.

Препис от протокола да се издаде на защитниците на подсъдимите

Препис от протокола да се предостави и на представител на СГП.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15:50 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____